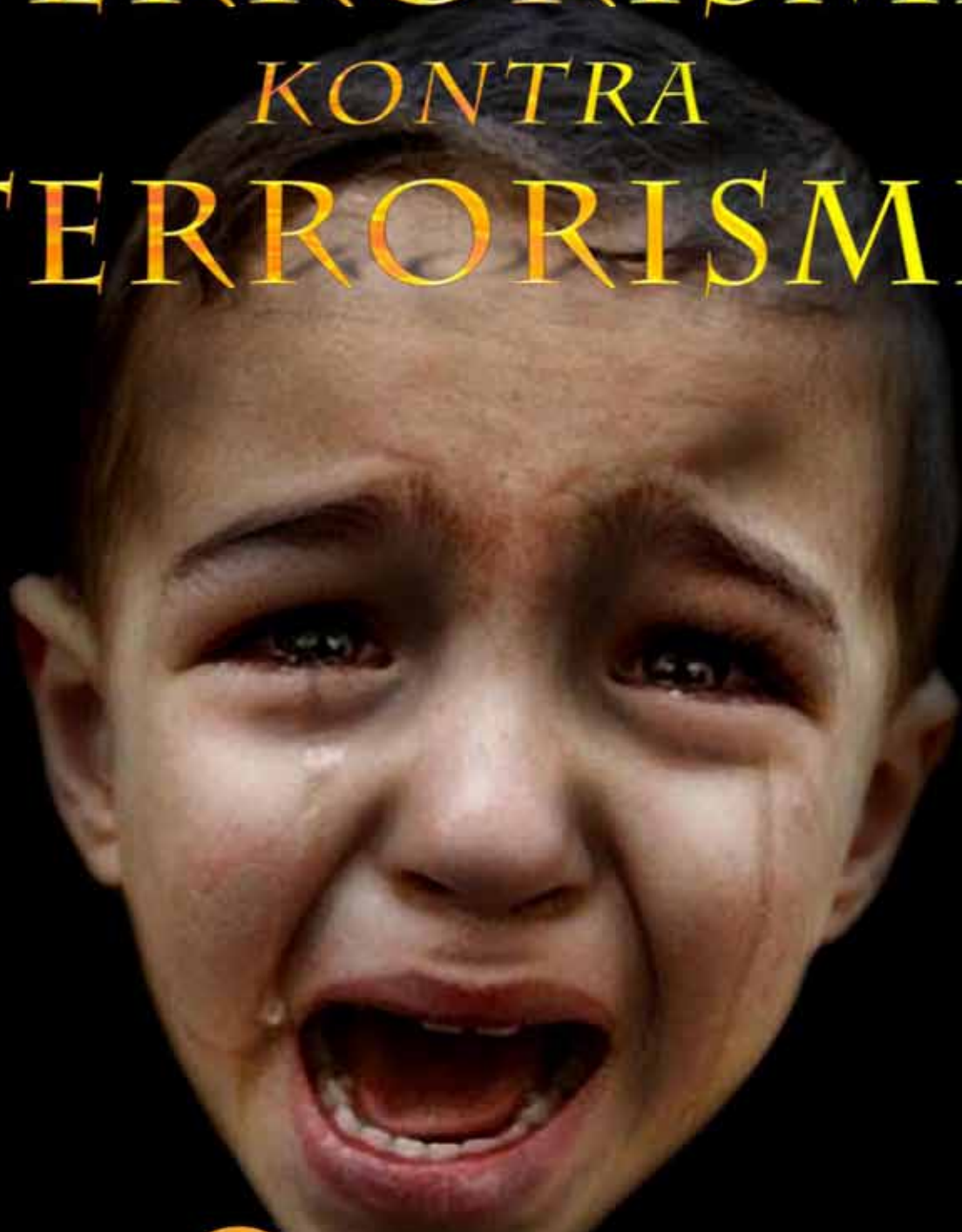

Johan Galtung

STATS-
TERRORISME
KONTRA
TERRORISME

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

STATSTERRORISME *kontra* TERRORISME

Johan Galtung

(Forsidebilledet af den rædselsslagne palæstinensiske dreng stammer fra Israels angreb på Gaza)

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

STATSTERRORISME

kontra

TERRORISME

Terrorist!

Statsterrorist?

Terrorisme!!!

Statsterrorisme???

Statsrerrorisme!!!!

Statsterrorisme?????

STATSTERRORISME

kontra

TERRORISME

Af Johan Galtung

(Oversættelse Ebba Larsen)

Fra Israels statsterror mod civilbefolkningen i Gaza

1. Diagnose:

Menneskeheden oplever for tiden større udbredelse og mere dybtgående konfrontationer af statsterrorisme – ofte ledsaget af torturisme, hvor militæret dræber civile – og terrorisme, hvor civile dræber civile. Det ser ud, som om den generelle fokusering på vold med politiske formål, vold som en kollektiv magtfaktor – tvang – er ved at rykke fra militæret over til civile, både som ofre og som udøvere. Krige, hvor soldater dræber soldater, er ved at være en døende institution, der erstattes af civile, der dræber soldater, guerillaer – samt af de to typer terrorisme. Denne udvikling har flere årsager.

Selvordsterrorist udløser sin sprængladning

Et kastebaseret samfund med en krigerkaste, der monopoliserer vold, kæmper for et æreskodeks og kender følgen af vinde-tabe-begrebet, eksisterer ikke mere. I demokratier med ligeret for alle – uanset familiebaggrund og samfundsklasse – stiger det antal, der kan påtage sig roller i samfundet. Det samme gælder antallet af ofre og udøvere.

Militærvold og civil vold

En lignende dialektik passer til hærenes kollektive vold. Jo mere fuldkommen den er, jo mere styrkes deres antiteser. Napoleons hære var formidable, men de blev slået ikke alene af andre hære – som ved Waterloo – i en klassisk krig, men af civil modstand i Egypten (1805) og af spanske civile guerillaer kort efter, men sejrede igen i 1808. Det, militæret ikke kan udføre, det kan andre udenfor militæret udføre. Og de udvikler deres egne våben. Selvmordsbæltet er kun en lille plet på historiens radarskærm. Der vil komme mange flere, der vil blive hjulpet godt på vej af supermagter som USA's og deres allierede – Israel.

Hiroshima

Enorme tab

Der er en anden dialektik, der sætter stærke militærkræfter op imod civile, ikke kun ved rekognoscering om, hvor fjenden befinder sig, men ved analyse af, hvordan man opnår de mindste tab. Tabene bliver små i egne rækker (når man bomber fra 40.000 fods højde efter koordinater), men skaderne bliver enorme. Den, der dræber flest civile vinder, som det skete i Hiroshima. På kort sigt er en ny dialektik ved at blive indført. Der er således svaghed i styrke, og styrke i svaghed.

2. Prognose:

Denne udvikling i politisk vold har allerede vist sig at være mere dødbringende end kernevåbnene, men drabene er mere spredte i tid og rum. Intet er ophævet, men handskerne er taget af, fordi søgen efter, produktion af og udnyttelse af våben til militæret aldrig stopper. Hertil kommer, at voldsscenerne ikke har nogle sociale eller rumlige begrænsninger og heller ikke begrænsninger i tid. Kapitulation er ikke mulig.

3. Terapi:

Lige som der engang var en konflikt, der satte den teknologiske krigsførelse op mod den traditionelle – Clausewitz blev en talemåde – så er der nu en konflikt, der sætter postmoderne krigsførelse op mod nutidens avancerede krigsførelse. Det er en afstumpet og unødvendig konflikt, der viser den mørke side af menneskets skabende evner. Naturligvis vil postmoderne krigsførelse vinde over dinosaurerne i den avancerede krigsførelse – forhåbentlig uden at drage USA, Israel og andre for langt ind i processerne.

Den negative transcendens

Når elefanterne slås, lider græsset, siger afrikanerne og tilføjer, at når elefanterne parrer sig, lider græsset også. Græsset symboliserer os allesammen – herunder udøverne af avanceret og postmoderne krigsførelse. Hvis en konflikt nogensinde råber op om negativ transcendens, må det være denne og ingen andre.

Og den negative transcendens er naturligvis at identificere den bagvedliggende konflikt og løse den med fredfyldte metoder. Og der er et lille glimt af håb. Politisk vold med de fire måder at kæmpe på og at konkurrere om opmærksomhed har nu nået et absurd niveau, der kan overbevise mange om at se i andre retninger. Helt specielt er det, at den stærke er blevet mindre stærk af postmodernitet – ligesom adelen, der led af duellernes konsekvenser.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk